

Arrest

nr. 256 753 van 18 juni 2021

in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 17 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren de Colombiaanse nationaliteit te bezitten, dienen een verzoek om internationale bescherming in op 19 augustus 2020.

1.2. Eerste verzoeker en tweede verzoekster worden op 19 januari 2021; derde en vierde verzoeker op 21 januari 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens in aanwezigheid van hun advocaat en bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is.

1.3. Op 18 februari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus, die aan verzoekers betekend worden op 22 februari 2021.

De bestreden beslissing t.a.v. G.M.J.J., eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J. J. G. M., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 27 november 1965 in Medellín, departement Antioquia, Colombia. U voltooide uw middelbare studies en ging vervolgens aan het werk, u was onder meer taxichauffeur en helper in de industriële mechanica. In 1990 huwde u met M. A. M. R. (CG X), zij werkte als secretaresse en hulpboekhoudster. Samen kregen jullie twee zonen. M. G. M. (CG X) werd geboren op 16 september 1994 en L. A. G. M. (CG X) kwam ter wereld op 3 januari 2002. U en uw gezin woonden steeds in de omgeving van Medellín. Voor uw vertrek uit Colombia woonden jullie alreeds een drietal jaar in Itagüí, aanpalend aan Medellín.

Begin 2014 gingen u en uw echtgenote een informele lening aan. Enkele buurtbewoners en vrienden brachten jullie in contact met personen die dergelijke leningen konden aanbieden, ook wel gekend onder 'paga diarios'. U leende een eerste keer een eerder laag bedrag van 200.000 Colombiaanse peso's (€46), hetgeen u zonder enige problemen kon terugbetalen. Vervolgens leende u opnieuw een geldsom, ditmaal ging het om 500.000 Colombiaanse peso's (€116). Ook deze lening kon u probleemloos afbetalen. In de zomer van 2014 besloten u en uw echtgenote om bij dezelfde personen een bedrag van 2 miljoen Colombiaanse peso's (€464) te lenen. Na enkele maanden bleek het onmogelijk om de gevraagde afbetalingssommen voor te leggen, waardoor u een onomkeerbare achterstand opliep. De intresten bleven stijgen naarmate u niet betaalde. In het najaar van 2014 begonnen de schuldeisers, de personen bij wie u de 'paga diarios leningen' was aangegaan, u en uw gezin te bedreigen, onder andere via dreigtelefoontjes. Indien u niet de gevraagde geldsom zou betalen, zou er uw gezin iets overkomen. Op een gegeven avond, rond het einde van 2014 of het begin van 2015, werd uw oudste zoon M. op straat, niet ver van jullie woning, aangevallen door vijf personen. Hij werd meermaals geslagen, met fysieke letsels tot gevolg. De daders van deze aanval verwezen naar de openstaande leningen en dat deze betaald moesten worden. M. diende vervolgens verzorging te krijgen in het ziekenhuis. Daarna zagen jullie deze daders niet meer.

Op 14 maart 2016 verlieten uw echtgenote en jongste zoon L.A. Colombia en reisden zij met het vliegtuig via Madrid naar België. Enkele dagen later verhuisden u en uw oudste zoon M. naar Hispania, een wat verder gelegen dorp aan de rand van Medellín in Antioquia. Een paar maanden later, op 20 november 2016, verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. M. bleef vervolgens nog een tijd alleen in Hispania, Antioquia wonen. Uw oudste zoon verliet Colombia op 20 januari 2018 en kwam eveneens met het vliegtuig via Madrid naar België.

Op 19 augustus 2020 deden u, uw echtgenote en jullie twee zonen een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood omwille van de openstaande lening, alsook dat uw gezinsleden hetzelfde lot staat te wachten.

Ter ondersteuning van uw verzoek legden u, uw echtgenote en jullie twee zonen de volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een kaart van de militaire dienstplicht van M., documenten betreffende de boeking van jullie reis naar België, werkcertificaten van uw echtgenote, jullie huwelijksakte, een kopie van de geboorteakte van L.A. en verscheidene nieuwsartikels.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u schulden maakte in Colombia en dat u vreest dat u en uw gezin in Colombia gedood zullen worden omwille van de nog steeds openstaande informele lening (CGVS, p. 21). Uw gezinsleden beroepen zich eveneens op dezelfde vrees en asielmotieven (CGVS M.A., p. 11, p. 18; CGVS M. p. 10, p. 16; CGVS L.A., p. 8, p. 10). Het CGVS dient echter te benadrukken dat er meerdere tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld tussen de opeenvolgende verklaringen van u en uw gezinsleden, alsook dat jullie asielrelaas gekenmerkt wordt door ernstige ongeloofwaardigheden, waardoor kan worden besloten dat er op geen enkele manier enig geloof kan worden toegeschreven aan de door u naar voorgebrachte asielmotieven.

Om te beginnen dient het CGVS aan te stippen dat de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees alreeds onherroepelijk ondermijnd wordt door de vaststelling dat u en uw gezin na jullie aankomst in België tot wel vier jaar wachtten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u voor deze buitensporige laattijdigheid allerm minst een afdoende verklaring kan bieden. U arriveerde in België op 20 november 2016. Uw echtgenote en jongste zoon L.A. kwamen reeds eerder in België aan op 15 maart 2016, uw oudste zoon M. reisde naar België op 20 januari 2018. Jullie dienden echter pas voor het eerst een asielaanvraag in op 19 augustus 2020. Dat jullie pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indienden, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor jullie nood aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mochten jullie daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat jullie Colombia verlaten, jullie deze zoeken en vragen zodra dit mogelijk is. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt naar een verklaring voor deze bovenmatige laattijdigheid, brengt u naar voren dat jullie dit niet aandurfden omdat bepaalde personen jullie hadden gewaarschuwd dat een dergelijke asielaanvraag onvermijdelijk zou leiden tot een repatriëring (CGVS, p. 11). Uw echtgenote herhaalt tijdens haar persoonlijk onderhoud dezelfde beweringen, namelijk dat jullie angst om uit het land te worden gezet dermate groot was dat jullie zich niet durfden melden om internationale bescherming aan te vragen (CGVS M.A., p. 9). Het mag duidelijk zijn dat dit bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard en dit doet dan ook geen afbreuk doet aan voorgaande overwegingen. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich op een correcte manier informeert over de asielprocedure en de mogelijkheden omtrent het verkrijgen van internationale bescherming. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt echter dat jullie gedurende vier jaar in wezen nooit zelf enig opzoekwerk omtrent de asielprocedure hebben verricht, aangezien jullie toch makkelijk op een informele wijze aan werk konden geraken (CGVS M.A., p. 9). Jullie toonden met andere woorden bijster weinig interesse in het verkrijgen van internationale bescherming. Bovendien komt naar voren dat uw oudste zoon M. alreeds gedurende een jaar aandrang om asiel aan te vragen, maar jullie zijn verzuchtingen consequent in de wind sloegen (CGVS M.A., p. 9). Daarnaast blijkt uit uw verklaringen dat jullie uiteindelijk slechts een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend uit schrik om zonder geldig verblijfsstatuut tegen de lamp te lopen (CGVS, p. 11). Het mag duidelijk zijn dat het zoeken van internationale bescherming in wezen allerm minst prioriteit voor jullie bleek te zijn. Het hoeft geen verder betoog dat de hierboven genoemde elementen alreeds onvermijdelijk de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees danig onderuithalen.

Daarnaast kan het CGVS ook de door u naar voren geschoven problemen omtrent vermeende informele leningen op geen enkele manier als geloofwaardig bestempelen. Vooreerst bleken u en uw gezinsleden niet in staat om coherente en eenduidige verklaringen af te leggen met betrekking tot de zogenaamde problemen, jullie verklaringen zijn op meerdere punten werkelijk tegenstrijdig. Zo geeft u aan dat jullie de eerste vermeende lening, een bedrag van 200.000 Colombiaanse peso's, dienden terug te betalen met

een intrest van 20%, hetgeen uitmondde in een totaalbedrag van 240.000 Colombiaanse peso's (CGVS, p. 13, p. 15). Uw echtgenote beweert daarentegen dat het eerste geleende bedrag meteen met een intrest van 40% diende te worden terugbetaald en dat jullie dus in totaal een bedrag van 280.000 Colombiaanse peso's dienden te op te hoesten (CGVS M.A., p. 12). Bovendien stelt M.A. dat dit bedrag een maand na het aangaan van de lening meteen in zijn geheel op tafel diende gelegd te worden (CGVS M.A., p.12, p. 13), waar u te kennen geeft dat u deze lening in schijven diende af te betalen en dat u wekelijks 60.000 Colombiaanse peso's overhandigde (CGVS, p. 15-16). Wat de laatste vermeende lening betreft, waardoor jullie in de problemen gekomen zouden zijn, zegt u dat u van de geleende 2 miljoen peso's in totaal een 800.000 tot 900.000 Colombiaanse peso's zou hebben terugbetaald, namelijk gedurende zes weken een bedrag van 150.000 Colombiaanse peso's (CGVS, p. 17). Wederom geeft uw echtgenote een andere versie, zij beweert dat er van de laatste lening slechts twee keer een bedrag van 300.000 Colombiaanse peso's werd teruggegeven (CGVS M.A., p. 13-14). Het mag verbazen dat u en uw echtgenote niet in staat blijken te zijn om overeenstemmende verklaringen af te leggen wat betreft de praktische formaliteiten van de vermeende leningen, aangezien het gaat om een fundamenteel element in jullie asielrelaas en met name de grondslag van de vermeende problemen. Wanneer uw echtgenote met de bovenstaande tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, verklaart zij plotsklaps zich de gebeurtenissen niet meer te herinneren en geeft ze aan dat u diegene geweest zou zijn die alles in de hand had, waardoor zij niet volledig op de hoogte zou zijn (CGVS M.A., p. 17). Haar verklaringen kunnen echter allerminst als afdoende worden beschouwd voor de voorgenoemde tegenstrijdigheden. Dat jullie weinig eensluidende verklaringen afleggen met betrekking tot de oorzaak van jullie problemen doet uiteraard in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen. Het kadert trouwens niet in een logisch geheel dat jullie besloten intercontinentale vliegtickets te kopen terwijl men kan aannemen dat jullie openstaande schuld zich ongeveer rond het bedrag van een paar intercontinentale vliegtickets situeerde (jullie hanteren immers, rente bijgerekend, een schuld die zou oplopen tot 10.000.000 peso's = € 2300, CGVS, p.17). Dat jullie er liever geld tegenaan gooiden om vliegtickets te kopen (Verklaringen DVZ verzoeker, M.A., M., L.A., vraag 31) in plaats van met datzelfde geld jullie openstaande schulden af te betalen en jullie problemen op te lossen, werpt toch wel een ander licht op jullie werkelijke beweegredenen om naar Europa te reizen. Gezien de bovenstaande vaststellingen komt de geloofwaardigheid van de door jullie geschetste problemen danig op de helling te staan.

Ook met betrekking tot de zogenaamde bedreigingen en het vermeende incident waarbij uw oudste zoon M. door enkele personen zou zijn geslagen, dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen en die van uw gezinsleden voorwaar tegenstrijdig zijn hieromtrent. U geeft aan dat alles reeds begon fout te gaan in de helft van 2014, toen u de laatste lening niet meer op de gevraagde wijze kon afbetalen. De eerste bedreigingen zouden zijn gevolgd in oktober 2014 (CGVS, p. 19). Tijdens haar asielrelaas geeft M.A. echter aan dat alles minder goed begon te gaan in 2015 en dat de bedreigingen zich begonnen te manifesteren op het einde van datzelfde jaar (CGVS M.A., p. 11, p. 14). U zou vervolgens voortdurend, tot zelfs twee keer per dag, telefoontjes hebben ontvangen van de vermeende geldeisers, die telkens bedreigingen zouden hebben geuit (CGVS, p. 19). Het mag bijgevolg verbazen dat u zich niet blijkt te herinneren of u in Colombia steeds gebruik hebt gemaakt van hetzelfde telefoonnummer (CGVS, p. 19). Indien men u werkelijk gedurende een lange periode op een almaar aanhoudende manier op uw persoonlijk telefoonnummer zou hebben bedreigd, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u niet zou kunnen zeggen of u daardoor al dan niet van telefoonnummer veranderd zou zijn.

Het mag tevens de grootste verbazing heten dat ook omtrent de vermeende aanval op M., nochtans de directe aanleiding voor jullie vertrek uit het land (CGVS M.A., p. 8), geen coherente verklaringen tussen de verscheidene gezinsleden kunnen worden vastgesteld. U beweert enerzijds dat M. zou zijn aangevallen en verwond op het einde van het jaar 2014 of in het begin van het jaar 2015 (CGVS, p. 20), M.A. en M. verklaren anderzijds dat deze gebeurtenis zich zou hebben voorgedaan op 28 januari 2016 (CGVS M.A., p. 15; CGVS M., p. 14). Dat u zich vergist zou hebben omdat u niet goed overweg zou kunnen met datums (CGVS M.A. p. 17), biedt geen verschoning voor een dergelijke discrepantie. Vervolgens stellen u en uw echtgenote dat M. volgend op de voorgewende aanval nooit zou zijn opgenomen in het ziekenhuis, maar dat hij na de eerste hulp meteen diezelfde avond nog naar huis zou zijn gegaan (CGVS, p. 21; CGVS M.A., p. 15). M. verklaart echter wel degelijk te zijn opgenomen in het ziekenhuis, hij zou er zeker gedurende anderhalve dag hebben verbleven (CGVS M., p. 14). Wanneer M. gevraagd wordt naar een verklaring voor bovenstaande tegenstrijdigheid, geeft hij enkel te kennen dat hij wel degelijk in het ziekenhuis is moeten blijven aangezien hij er ernstig aan toe zou zijn geweest (CGVS M., p. 15). Het louter volharden in één versie van de voorgestelde feiten kan niet volstaan om de vastgestelde tegenstrijdigheid in een ander daglicht te stellen. Hoe dan ook lijkt het bijzonder weinig aannemelijk dat u en uw echtgenote M. eenvoudigweg op straat liet rondhangen, alsook dat uw zoon dit

zelf zonder zorgen zou doen, indien er werkelijk sprake zou zijn geweest van gerichte bedreigingen die al geruime aanhielden (CGVS M.A., p. 16; CGVS M., p. 14). Hiermee geconfronteerd tijdens hun persoonlijk onderhoud, geeft uw echtgenote aan dat M. wel aangemaand werd om voorzichtig te zijn, maar dat hij niet wilde luisteren (CGVS M.A., p. 16). M. geeft te kennen dat hij niet had verwacht dat de situatie op een dergelijke manier zou escaleren (CGVS M., p. 15). Deze verklaringen kunnen op geen enkele manier overtuigen. Bovendien kan worden aangehaald dat u op geen enkele verdere manier in staat bent de door u beschreven gebeurtenissen enigszins te staven aan de hand van enige documentatie die uw verklaringen en die van uw gezinsleden kunnen ondersteunen. Jullie baseren zich immers louter op eigen verklaringen, die zoals hierboven duidelijk gebleken, als weinig geloofwaardig kunnen geacht worden.

Als laatste kan evenzeer worden toegevoegd dat er geen enkele indicatie kan worden vastgesteld dat de door u voorgewende belagers ook maar enigszins naar uw gezin op zoek zouden zijn geweest na de vermeende aanval op M., hetgeen wederom smet werpt op de algehele geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen. Ook na deze vermeende gebeurtenis betaalde u immers geen enkele geldsom aan de vermeende gewelddadige schuldeisers, de laatste keer dat u een bedrag neerlegde was immers in de zomer van 2014 (CGVS, p. 18). U en uw gezin bleven na de vermeende aanval op M., indien de tijdssituering van uw echtgenote en oudste zoon gevolgd wordt, nog gedurende een tweetal maanden wonen op hetzelfde adres in Itagüí waar jullie alreeds drie jaar woonden (CGVS p. 5-6, p. 10; CGVS M.A., p. 5). Jullie hebben de vermeende belagers echter op geen enkel moment nog gezien of gehoord, ook niet nadat u en uw zoon in maart 2016 naar Hispania verhuisden (CGVS, p. 21). Dat u en M. zich in Hispania gedeisd hielden en amper het huis verlieten, lijkt uit onderstaande vaststellingen weinig overtuigend. Het kadert niet in een logisch geheel dat de vermeende belagers, die jullie alreeds gedurende jaren zouden hebben bedreigd en uiteindelijk M. fysiek zouden hebben toegetakeld omwille van niet-betaalde bedragen, plotsklaps de vervolging definitief zouden staken zonder dat daar een aanwijsbare reden voor is. Indien men u en uw gezin werkelijk had willen treffen, dan dringt de vaststelling zich op dat zij daartoe in wezen alreeds alle mogelijkheid hadden, in casu quod non.

Per slot van rekening blijkt dat uw gezin gedurende al die jaren dat er zich bedreigingen zouden hebben voorgedaan, in wezen een doorsnee alledaags leven leidde. Zo bleef uw vrouw tot enkele dagen voor haar vertrek uit Colombia aan het werk in het bedrijf waar ze alreeds gedurende drie jaar actief was (CGVS, p. 8; CGVS M.A., p. 6). Zij beleefde eveneens op normale wijze vrijetijdsbestedingen. Ook uw jongste zoon geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan in Colombia in wezen een doornormale jeugd te hebben beleefd (CGVS L.A., p. 5-6). Hij ging tot enkele dagen voor zijn vertrek naar school (CGVS, p. 8), oefende wekelijks zijn hobby's uit en sprak af met zijn vrienden. Het mag tevens verbazen dat, indien uw gezin werkelijk het slachtoffer zou zijn geworden van constante bedreigingen, L.A. vaak simpelweg alleen of met vrienden zich te voet naar school begaf (CGVS L.A., p. 5-6). M. bleef eveneens steeds op een doodgewone wijze aan het werk, hij genoot daarenboven in zijn vrije tijd van wandelingen in de natuur en voetbal, ook na zijn verhuis naar Hispania en uw vertrek uit het land (CGVS M., p. 7). Daarbij dient te worden opgemerkt dat het uiterste verbazing mag opwekken dat u en uw echtgenote alreeds in 2016 Colombia verlieten en M. vervolgens gedurende bijna twee jaar alleen in Hispania bleef. Dat u uw zoon, die nota bene als enige gezinslid slachtoffer zou zijn geworden van een gewelddadige confrontatie naar aanleiding van de vermeende problemen, zonder ouders en broer zou achterlaten in de omgeving waar uw gezin zogenaamd vervolging dient te vrezen, doet uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze teniet. Zoals hierboven reeds aangehaald, bleek deze zogenaamde aanval immers voor jullie de directe vluchtaanleiding te zijn. Indien alle problemen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals u en uw gezinsleden ze wensen voor te stellen, dient te worden benadrukt dat het werkelijk op geen enkele manier kan overtuigen dat u en uw partner jullie zoon op dergelijke wijze verlieten. Dat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten om op hetzelfde moment met z'n vieren te reizen en M. zelf zou hebben voorgesteld om als laatste te vertrekken, biedt hiertoe geen verschoning (CGVS M.A., p. 18; CGVS M., p. 9).

Hoe dan ook, met uw familieleden en die van uw echtgenote, die allen tot op heden woonachtig zijn in de omgeving van Medellín, gaat alles goed (CGVS, p. 8-9; CGVS M.A., p. 7-8). Nooit heeft ook maar enig familielid enige problemen gekend omwille van wat jullie zouden hebben meegemaakt ingevolge de vermeende informele leningen (CGVS, p. 14). Er zou eveneens in Colombia nooit meer geïnformeerd zijn naar u en uw gezin (CGVS M.A., p. 16). Dat dit volgens uw vrouw het gevolg zou zijn van jullie voorzichtigheid om geen enkel spoor achter te laten, kan geenszins overtuigen. Zoals uw echtgenote tijdens het persoonlijk onderhoud ook werd meegedeeld, maakt M. op zijn openbare sociale media immers geen geheim van jullie verblijf in Brussel (CGVS M.A., p. 16-17; zie informatie toegevoegd aan

de blauwe farde van het administratief dossier). Het CGVS dient dan ook finaal te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u en uw gezin naar voren geschoven asielmotieven.

Volledigheidshalve kan daarbij worden toegevoegd dat zowel u als uw echtgenote bij de Dienst Vreemdelingenzaken tevens hebben aangegeven te zijn vertrokken uit Colombia omwille van economische problemen (zie vragenlijsten DVZ, vraag 32). Hiermee geconfronteerd tijdens het persoonlijk onderhoud, geeft u echter te kennen dat het slechts zou gaan om een bijkomende vertrekaanleiding, maar dat de primaire reden voor het verlaten van uw land van herkomst betrekking heeft op de problemen met de informele leningen (CGVS, p. 14). In het licht van alle voorgaande overwegingen, waaruit mag blijken dat de door u naar voren geschoven problemen omtrent de informele leningen als weinig geloofwaardig kunnen beschouwd worden, kan het CGVS zich niet van de indruk ontdoen dat dergelijke economische motieven weleens een veel groter aandeel hadden in het vertrek uit Colombia dan u wenst toe te geven. Wat er ook van zij, economische motieven ressorteren niet onder de Vluchtelingenconventie, noch worden zij beschouwd als ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat de identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden betreft, jullie legden jullie paspoorten identiteitskaarten en de geboorteakte van L.A. neer, dient het CGVS te stellen dat jullie identiteit, noch jullie nationaliteit in wezen worden betwist. De kaart vanwege Matteo's militaire dienstplicht, uw huwelijksakte, de werkcertificaten van uw echtgenote en de reisdocumenten zijn in wezen niet relevant in het kader van de beoordeling van jullie verzoek om internationale bescherming. Met betrekking tot de neergelegde nieuwsartikels dient te worden opgemerkt dat deze in wezen slechts verwijzen naar een algemene situatie in uw land van herkomst, die u op geen enkele manier heeft weten door te trekken naar een persoonlijke en concrete vrees wat u en uw gezin betreft (zie supra).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de

georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met

gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing t.a.v. M.R.M.A., tweede verzoekster, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. A. M. R., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 30 december 1968 in Itagüí, departement Antioquia, Colombia. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw echtgenoot J. J. G. M. (CG X), u baseert zich immers op identiek dezelfde asielmotieven:

(...) (idem feiten relaas bestreden beslissing eerste verzoeker)

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw echtgenoot de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw echtgenoot (CGVS M. A. M. R., p. 11; CGVS J. J. G. M., p. 13), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:

(...) (idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker).”

De bestreden beslissing t.a.v. G.M.M., derde verzoeker, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M. G. M., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 16 september 1994 in Medellín, departement Antioquia, Colombia. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw vader J. J. G. M. (CG X), u baseert zich immers op identiek dezelfde asielmotieven:

(...) (idem feitenrelaas bestreden beslissing eerste verzoeker)."

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw vader de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw vader (CGVS M. G. M., p. 10; CGVS J. J. G. M., p. 13), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw vader die u hieronder kunt lezen:

(...) (idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker)."

De bestreden beslissing t.a.v. G.M.L.A., vierde verzoeker, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, L. A. G. M., verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 3 januari 2002 in Medellín, departement Antioquia, Colombia. Wat betreft de elementen op basis waarvan u een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing van uw vader J. J. G. M. (CG X), u baseert zich immers op identiek dezelfde asielmotieven:

(...) (idem feitenrelaas bestreden beslissing eerste verzoeker)".

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin uw vader de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers volledig gebaseerd op de asielmotieven van uw vader (CGVS L. A. G. M., p. 8; CGVS J. J. G. M., p. 13), en bijgevolg wordt aan u identiek dezelfde status toegekend. Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw vader die u hieronder kunt lezen:

(...) (idem motivering bestreden beslissing eerste verzoeker)."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat verzoekers drie afzonderlijke beroepen hebben ingesteld met respectievelijk rolnummers X, X en X en dat de verzoekschriften in de zaken met rolnummers X en X de middelen en argumenten ontwikkeld in het verzoekschrift in de zaak met rolnummer X integraal overnemen. Het al dan niet samenvoegen van zaken behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (RvS 26 mei 2009, nr. nr. 193.526). Gelet op het feit dat de verzoekers dezelfde vluchtmotieven aanhalen en dat de verzoekschriften identiek zijn, oordeelt de Raad dat het aangewezen is in het belang van een goede rechtsbedeling om de drie vorderingen wegens verknochtheid samen te behandelen en te beslechten. Het komt dan ook gepast voor om de drie vorderingen samen te voegen.

3. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikelen 48/3 tot 48/6 van de Vreemdelingenwet en artikel 1 van de Conventie van Genève; van artikelen 3 en 13 van het EVRM; van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn; van de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van de beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. de zorgvuldigheidsplicht, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Na het citeren van de door hen geschonden geachte bepalingen en beginselen formuleren zij met betrekking tot het vluchtelingenstatuut een inleidende opmerking waarin zij stellen dat in dit dossier 4 familieleden een asielaanvraag hebben ingediend en dat de aanwezigheid van vier verschillende personen een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen impliceert. Zij stellen dat *"Het is van belang dat verwerende partij de verschillende persoonlijkheden, emoties en het verleden van één ieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken. Er dient te worden benadrukt dat eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd logisch voortvloeit uit het feit dat de verzoekers vier verschillende personen zijn. Deze verschillen hoeven niet meteen als tegenstrijdigheden te worden beschouwd."* Zij wijzen er verder op dat het CGVS uit het oog verliest dat een gegronde vrees zowel een objectief, de concrete situatie, als een subjectief element, de gemoedstoestand van de persoon, bevat en dat beide elementen moeten aanwezig zijn en verwijzen hierbij naar het UNHCR, *"Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés"* en artikel 48/6 § 5, c) van de Vreemdelingenwet. Zij benadrukken dat er bitter weinig effectieve tegenstrijdigheden werden geïdentificeerd in dit dossier, hoewel niet minder dan drie verschillende personen verklaringen aflegden omwille van dezelfde incidenten en dat *"Dit kan niet anders dan duiden op een sterke geloofwaardigheid en ligt ver van een uitgevonden relaas"*.

Verzoekers gaan vervolgens in op de argumenten van verwerende partij en stellen vooreerst met betrekking tot de laattijdigheid van hun verzoek om internationale bescherming: *"Men dient hierop te repliceren dat verzoekers aangeven dat ze de angst hadden om gerepatrieerd te worden, indien zij een asielaanvraag indienden. Overwegend het feit dat de politiek van de CGVS zich negatief opstelt ten aanzien van Colombianen en dit onmiskenbaar een bekend feit geworden is, houdt dit steek en is het begrijpelijk dat Colombianen, die een gegronde vrees koesteren ten aanzien van hun vaderland, angstig zijn om een asielaanvraag in te dienen en zo na afloop het bevel krijgen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker komt meermaals terug op de reële angst die ze hadden om teruggestuurd te worden en dat ze, na de onrustwekkende veiligheidssituatie in Colombia te hebben gekend, rustig wouden leven in België. Het is duidelijk dat ze eveneens slecht werden geadviseerd en bovendien laattijdig beroep deden op een raadsman (p. 1 1 CGVS G. M.). Daarnaast is het verkrijgen van informatie over de asielaanvraag niet zo vanzelfsprekend als verwerende partij laat uitschijnen. Verzoekster heeft als enig*

referentiepersoon in België haar eigen zus, die echter geen asielaanvraag indienden en een verblijfsvergunning verkreeg op basis van het huwelijk met haar man, waardoor zij geen informatie kon verschaffen over de asielprocedure."

Met betrekking tot de informele leningen argumenteren verzoekers dat verwerende partij enig begrip dient op te brengen voor het feit dat het moeilijk is zich details te herinneren die evenementen van jaren geleden betreffen, *"vooral omdat het om cijfers en bedragen gaat"*. Verder stellen zij dat *"Daarnaast dient te worden benadrukt dat in het traditioneel Colombiaans gezin van verzoekers, de vader systematisch verantwoordelijk was voor de financiële organisatie, waardoor hij de beste kennis had van de stand van zaken, in tegenstelling tot de andere familieleden (verzoekster verklaarde trouwens: "hij hield er zich mee bezig", "hij heeft dat geregeld", p. 17 CGVS M. R.). Ook was eerste verzoeker prooi aan ernstige stress tijdens het verhoor op de CGVS, waardoor hij zich niet in staat voelde voldoende geconcentreerd en coherent te blijven gedurende het gehele verhoor. Er dient te worden benadrukt dat de kern van de problematiek, die het gezin tot de vlucht bracht, het feit dat er leningen werden aangegaan die niet volledig terugbetaald werden, en niet de precieze bedragen hiervan. Tenslotte houdt het argument van tegenpartij, volgens dewelke verzoekers de leningen niet konden terugbetalen maar wel de vliegtickets voor de vlucht konden betalen, geen stand aangezien de zus van verzoekster deze volledig gefinancierd heeft (stuk 3) en verzoekers niets betaald hebben. Verzoekers vertrokken ook op verschillende momenten net omdat het financiële gewicht van de uitgave zo zwaar doorwoog. De opmerking van verwerende partij is in dit opzicht misplaatst"*.

Wat betreft het gewelddadige incident waarbij M. werd aangevallen wijzen verzoekers er op dat de gebeurtenissen een zekere tijd in beslag namen en dat de leningen werden aangegaan in 2014 toen M. in het leger actief was en dus geen slachtoffer kon zijn van een gewelddadig incident; de bedreigingen ontstonden in 2015 en escaleerden tot het gewelddadig incident in 2016. Zij argumenteren vervolgens: *"Er is sprake van een evolutie doorheen meerdere jaren die het precies situeren van bepaalde gebeurtenissen moeilijk maakt. Ook is het "moment waarop het slecht begon te gaan" zeer algemeen waardoor de interpretatie hiervan kan verschillen van familielid tot familielid. Het vertrek uit Colombia vond plaats na het escaleren van de problematiek en is dus het resultaat van de combinatie van gebeurtenissen waarvan het gewelddadig incident op M. de druppel was. Daarnaast verklaarde verzoeker specifiek dat hij moeite had met data, waardoor enig begrip dient te worden getoond (p. 10 CGVS G. M.) (dit werd meermaals duidelijk tijdens het verhoor: wanneer hij ook aarzelde over belangrijke maar ook onbelangrijke data zoals bv. wanneer zijn vrouw voor het laatst had gewerkt, p.8 CGVS G. M., of wanneer hij exact de beslissing had genomen om Colombia te verlaten, p. 8 CGVS G. M., in welk jaar hij in België toekwam, enz. Ook verzoekster bevestigde dit (p. 17 CG VS M. R., "hij is heel slecht met datums, hij is echt fataal". Vervolgens zijn de tegenstrijdigheden omtrent de opname in het ziekenhuis van M. naar aanleiding van het incident te verklaren aan de hand van vertalingssubtiliteiten: sommige familieleden hadden begrepen dat het over een effectieve hospitalisatie ging, wat niet het geval was, waar andere een simpele opname en check up hebben verstaan, waardoor incoherenties ontstonden in de antwoorden. Ze zijn trouwens het er allemaal over eens dat hij wel naar het ziekenhuis ging, wat duidelijk maakt dat er enige coherentie is tussen de verklaringen maar een verschillende interpretatie van het woord 'opname'. Tenslotte herinneren we de verwerende partij eraan dat M. zwaar toegetakeld werd tijdens dit incident: zijn schouder was uit de kom en zijn knie was verwond (p. 14 CGVS G. M.). Hij ondergaat hiervan nog steeds de gevolgen in België en dient binnenkort een radiografie uit te voeren. Men merkt trouwens doorheen de verklaringen van verzoekers dat dit gewelddadig incident effectief de aanleiding was van de vlucht, doordat zij er zodanig van geschrokken waren. Waar hun kinderen tot hertoe gespaard bleven van de bedreigingen en de angst gelinkt aan de leningen, begrepen ze dat zij nu ook slachtoffer konden worden van het probleem, waardoor het vertrek zich aandrong."*

Wat betreft het feit dat er geen bedreigingen meer plaatsvonden na het gewelddadig incident waarbij M. werd aangevallen volharden verzoekers in hun verklaringen. Zij wijzen er op dat zij voorzorgsmaatregelen namen doordat tweede verzoekster samen met L.A. het land verlieten en eerste verzoeker zich met zijn andere zoon in Hispania vestigde. Zij wijzen er op dat zij zich gedeisd hielden *"ook al konden ze niet ophouden met leven: verzoekster ging enige tijd verder met haar werk om voldoende financiële middelen te verzamelen voor het vertrek. Ook de zonen gingen verder naar school. Verzoekers geven aan dat zij geen blijk mochten geven van enige vrees en hun houding niet zomaar mochten wijzigen, om niet in de kijker te staan. Zo bleven ze zo normaal mogelijk leven. In dezelfde context zijn de publicaties, posts en commentaren op sociale media waaruit blijkt dat verzoekers in Europa verblijven bijzonder relatief: verzoekers dienen immers op enige bescherming te kunnen rekenen van België. Het is bovendien weinig waarschijnlijk dat een gewelddadige Colombiaanse bende*

het risico zou nemen om zich tot in België te begeven. Ze zullen wachten tot verzoekers zich opnieuw in Colombia durven te vertonen.”

Tenslotte stellen verzoekers niet in te zien hoe het feit dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarden dat zij omwille van economische problemen naar België zijn gevlucht enig probleem inhoudt aangezien de problematiek van de leningen effectief van economische aard is en dus een economisch probleem betreft.

Wat de betreft de vervolgingsgronden argumenteren verzoekers dat zij duidelijk maakten dat op een bepaald ogenblik hun inkomsten in Colombia niet voldoende waren om hun gezin te onderhouden en hierdoor besloten om geld te lenen *“aan de bende PAGA DIARIOS”*. Zij wijzen er op dat zij gewag maken van een algemeen probleem in Colombia waarbij bendes mensen met geldproblemen opzoeken en zo leningen aangaan. Zij stellen dat *“Zuid-Amerikanen geven een voorkeur aan deze manier van doen aangezien een lening aangaan bij de bank veel moeilijker is. Na afloop gingen verzoekers een twee lening aan en waren ze snel niet meer in staat het vereiste bedrag terug te betalen, waardoor een bedreiging ontstond op hun leven vanwege de bende. Men merkt op dat doorheen de verhoren verzoekers wel degelijk in staat zijn details te geven hoe dit fenomeen bestaat in Colombia, de bende in kwestie te identificeren, het systeem van de leningen en interesten uiteen te zetten en de escalatie van de verschillende opeenvolgende gebeurtenissen te vertellen. De verklaringen hebben een sterk doorleefd karakter. Bovendien is het beschreven fenomeen een effectieve realiteit in Colombia. Men herinnert verwerende partij eraan dat de analyse van de geloofwaardigheid van de verklaringen in se niet in de weg mag staan voor de algemene analyse van vrees tot vervolging waarvan gewag wordt gemaakt. Om deze redenen dienen de tegenstrijdigheden en incoherenties te worden gerelativeerd en kunnen deze niet als enige basis dienen voor de weigeringsbeslissing.”* Zij besluiten hun betoog over de vluchtelingenstatus door te herinneren aan het beginsel van het voordeel van de twijfel en aan rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin dit beginsel werd toegepast.

In ondergeschikte orde met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus vestigen verzoekers de aandacht op de algemene situatie in Colombia en stellen dat *“Dit klimaat, geschetst door verzoeker, dat wordt bevestigd door onderliggende bronnen, dient als gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4 van de bovenstaande Vreemdelingenwet, te worden beschouwd.”* Zij citeren vervolgens uit Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, *« Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018) »*, 18 April 2018, COLI 06084.EF (hyperlink) en Amnesty International, *« Amnesty International Report 2017/18 – Colombia »*, 22 February 2018 (hyperlink) en persartikelen (https://www.lemonde.fr/ameriques/article/2018/06/18/colombie-ou-en-est-l-accord-de-paix-avec-les-farc-qu-ivan-duque-veut-reviser_5317218_3222.html; https://www.lesinrocks.com/2018/Q5/25/actualite/pourquoi-les-farc-envisagent-de-reprendre-les-armes-en-colombie-11_1087123/) over de veiligheidssituatie in Colombia alsook arrest nr. 4142 van 27 november 2007 en nr. 91 564 van 13 november 2012 van de Raad. Zij stellen dat *«Uit deze talrijke bronnen kan worden afgeleid dat het vredesakkoord met de FARC de gelegenheid gaf tot een korte vredesperiode die echter evolueerde in perverse neveneffecten van het akkoord. Enerzijds is er een sterke ontwikkeling van andere gewapende groeperingen en anderzijds keren ex-leden van de PARC terug naar de wapens, gezien de onmogelijkheid om de reïntegratie, bepaald door het vredesakkoord te verwezenlijken. Het klimaat in Colombia kent bijgevolg geen manifeste verbetering, de problematieken zijn slechts verschoven en veranderd. Men kan echter nog steeds spreken van een alarmerende aanwezigheid van gewapende groeperingen en een gewelddadig optreden van de FARC in sommige regio's (doodsbedreigingen, vervolging in geval van onderduiking enz.)”*. Zij houden vervolgens een theoretisch betoog over de interpretatie van het begrip willekeurig geweld met verwijzing naar de arresten *Diakité* en *Elgafagi* van het Hof van Justitie en het arrest *Sufi and Elmi* van het Europees Hof van de Rechten van de Mens en stellen dat de analyse van verwerende partij bezwaarlijk is, ten eerste omdat het aantal doden en gewonden slechts een indicator is van het niveau van geweld en het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet en ook andere ernstige schendingen van mensenrechten zoals afpersingen, beperkingen van de bewegingsvrijheid, gedwongen verplaatsingen en illegale activiteiten moeten onderzocht worden in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ten tweede stellen zij dat het regionaal verschil vereist dat de veiligheidssituatie ook regionaal moet onderzocht worden terwijl de motivering van het CGVS zou kunnen gebruikt worden voor elke Colombiaan, ongeacht hun oorsprong. Voorts bekritiseren verzoekers het verschil dat wordt gemaakt tussen rurale en stedelijke gebieden en stellen zij dat de veiligheidssituatie in de steden een sterk verband houdt met het conflict in

de regio. Zij wijzen er op dat de notie van het gewapend conflict in artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet verschilt van de notie van gewapend conflict in het internationaal humanitair recht en niet naar analogie kan worden toegepast en verwijst daarvoor naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak *Aboubacar Diakité contre Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides*, waarin het Hof heeft geoordeeld dat deze notie onafhankelijk van het internationaal humanitair recht moet geïnterpreteerd worden; waartoe ook de Advocaat-Generaal Mengozzi had geadviseerd. In zijn advies had de Advocaat-Generaal ook verdere toelichting gegeven over de manier waarop de notie van gewapend conflict volgens hem diende geïnterpreteerd te worden en gesteld dat *“het examen van de intensiteit van het geweld en van het risico die daaruit voortvloeit voor de aanvrager een centrale rol speelde terwijl de identificatie en kwalificatie van de feiten die de aanleiding zijn voor het geweld minder belangrijk was.”* Zij wijzen er tenslotte op dat het UNHCR in zijn *« Note sur l'interprétation de la notion de 'confit armé interne' visée par l'article 15, c) de la Directive Qualification dans le cadre de l'affaire C-285/12 pendant à la Cour de justice de l'Union européenne »* het standpunt heeft verdedigd dat mensen blootgesteld kunnen zijn aan een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld los van het feit dat de context al dan niet als *« gewapend conflict »* gedefinieerd is.

In uiterst ondergeschikte orde argumenteren verzoekers dat de bestreden beslissingen vernietigd moeten worden omdat het CGVS hun asielaanvraag niet grondig genoeg onderzocht heeft en de argumentatie van de verwerende partij wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft onvoldoende is en hun dossier wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft duidelijk eenzijdig en niet grondig geanalyseerd is. Zij stellen verder dat de situatie in Colombia dermate volatiel en onvoorspelbaar is dat de informatie waarop het CGVS zich baseert te oud is om een *“bewuste beslissing”* te kunnen nemen.

Verzoekers vragen in hoofdorde hen de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire bescherming toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de vernietiging te bevelen van de bestreden beslissingen.

3.1. Verzoekers voegen aan hun verzoekschriften een kopie van de bestreden beslissingen, het bewijs van juridische bijstand en het bewijs aankoop vliegtickets toe.

4. Aanvullende Nota

Verzoekers leggen een aanvullende nota dd. 3 juni 2021 neer waarin zij, onder verwijzing naar een aantal hyperlinks naar internetartikels de algemene situatie in Colombia in het licht van de recente gebeurtenissen in het land verder bespreken en argumenteren dat zij omwille van de in de nota uiteengezette redenen het statuut van subsidiaire bescherming moet worden toegekend aan verzoekers krachtens artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekers om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoekers te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna *“Kwalificatierichtlijn”*) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste

fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dienen normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekers bepaalde aspecten van hun verklaringen niet staven met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van*

bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."

6.2. Verzoekers leggen hun paspoorten en identiteitskaarten voor alsook de huwelijksakte van eerste verzoeker en tweede verzoekster en de geboorte-akte van vierde verzoeker en tonen hiermee hun identiteit en Colombiaanse nationaliteit, die niet betwist worden door verwerende partij, voldoende aan. De kopie van een niet-gedateerde factuur bij Viajes Eupacia inzake een reis naar Brussel en de werkcertificaten van tweede verzoekster alsook de kopie van de militaire kaart van derde verzoeker hebben geen betrekking op de door hen ingeroepen vluchtmotieven. De persartikels die verzoekers bij de indiening van hun verzoek om internationale bescherming neerleggen, hebben betrekking op bendes die illegaal geld lenen aan mensen en gevallen waarbij mensen die het niet konden terugbetalen vermoord werden (administratief dossier verzoekers, stukken neergelegd door de asielzoeker, stuk 5 'mail advocaat met nieuwsartikels in bijlage', notities PO eerste verzoeker, p. 12). De Raad stelt vast dat persartikelen wel verband houden met de verzoeken om internationale bescherming maar dat verzoekers zelf er niet in vermeld worden en volgens eerste verzoeker verklaringen enkel het bestaan van dergelijke praktijken in Colombia kunnen illustreren maar als dusdanig niet aantonen dat verzoekers zelf hiervan daadwerkelijk het slachtoffer werden. Het "*bewijs aankoop vliegtickets*" dat aan de verzoekschriften wordt toegevoegd betreft een in het Spaans opgestelde email van tweede verzoekster aan verzoekers advocate, waarvan de inhoud verder niet wordt toegelicht in het verzoekschrift.

De Raad stelt vast dat verzoekers een inspanning hebben gedaan om hun verzoek om internationale bescherming met documenten te staven maar dat de door verzoekers neergelegde documenten als dusdanig niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

6.3. De kern van verzoekers' vluchtmotieven kan worden samengevat als volgt. Volgens hun verklaringen sloten eerste verzoeker en tweede verzoekster een eerste informele lening in 2014 waarbij zij 200.000 pesos leenden aan een interest van 20 % en dat zij konden terugbetalen. Een tweede lening van 500.000 pesos konden zij ook zonder problemen terugbetalen maar een derde lening van 2.000.000 pesos die zij aangingen in de zomer van 2014 bleken zij na enkele maanden niet meer te kunnen terugbetalen. De schuldeisers begonnen in het najaar van 2014 eerste verzoeker en tweede verzoekster te bedreigen onder meer via de telefoon. Volgens de verklaringen van derde verzoeker werd hij op 28 januari 2016 door een aantal mannen in elkaar geslagen waarna hij naar het ziekenhuis moest waar hij anderhalve dag moest blijven (notities PO derde verzoeker, p. 14 – 15).

Daarop verlieten tweede verzoekster en hun jongste zoon, vierde verzoeker, Colombia op 14 maart 2016 en vertrokken zij naar België waar tweede verzoeksters zus reeds sinds 1992 verblijft. Eerste verzoeker en derde verzoeker verhuisden kort daarna naar het huis van derde verzoekers tante in Hispania. Op 20 november 2016 reisde eerste verzoeker zijn echtgenote en jongste zoon achterna naar België. Derde verzoeker bleef nog in Hispania wonen tot hij op 20 januari eveneens Colombia verliet en naar België kwam. Alle verzoekers dienden uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in op 19 augustus 2020.

Na lezing van het administratief dossier komt de Raad in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten en dat zij niet aannemelijk maken dat zij hun land van herkomst zijn ontvlucht of er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Vooreerst stelt de Raad, in navolging van verwerende partij, vast dat het gegeven dat eerste, tweede en vierde verzoekers reeds sinds 2016 en derde verzoeker reeds sinds januari 2018 in België verblijven maar pas in augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indienden de geloofwaardigheid van de voorgehouden problemen met diegenen die hen het geld leenden, minstens de ernst ervan in belangrijke mate ondermijnen. Hoewel de Vreemdelingenwet geen specifieke termijnen voorschrijft voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming, kan normalerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij of zij zich zo spoedig mogelijk bij de bevoegde instanties aanbiedt. Uit het reeds geciteerde artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt overigens

dat het zo spoedig mogelijk indienen van het verzoek om internationale bescherming één van de voorwaarden is opdat verklaringen van een verzoeker geen schriftelijke bevestiging zouden behoeven, tenzij de verzoeker goede redenen kan aanvoeren waarom hij dit niet zo spoedig mogelijk heeft gedaan. *In casu* kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekers ongeveer vier (in het geval van eerste verzoeker, tweede verzoekster en derde verzoeker) en anderhalf jaar (in het geval van derde verzoeker) hebben gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoekers' verklaring, met name dat zij door landgenoten ervoor werden gewaarschuwd dat zij zouden worden opgepakt en teruggestuurd naar Colombia indien zij een verzoek zouden indienen, kan niet overtuigen en kan in geen geval als verklaring dienen waarom zij zo lang wachtten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Indien zij daadwerkelijk vreesden voor hun leven in Colombia omwille van de leningen die zij ginds hadden aangegaan en ervan overtuigd waren dat zij hiertegen geen bescherming zouden kunnen vinden bij de Colombiaanse autoriteiten, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich onmiddellijk na aankomst zouden wenden tot de Belgische autoriteiten om bescherming te vragen of toch minstens zich zouden informeren over de mogelijkheid hierover. Tweede verzoekster verklaart evenwel, gevraagd of zij zelf geen informatie over de asielprocedure heeft opgezocht, dat zij dit niet gedaan heeft en dat zij kort na haar aankomst in België er in slaagde werk te vinden (notities PO tweede verzoekster, p. 9). Verder blijkt uit haar verklaringen ook dat een zus van tweede verzoekster al in België verblijft sinds 1992 (notities PO tweede verzoekster, p. 7) en getrouwd is met een Belg, zodat verzoekers geenszins kunnen volhouden dat zij enkel op haar zus aangewezen was voor informatie over de asielprocedure, zoals zij beweren in het verzoekschrift. Uit hun verklaringen blijkt verder geenszins dat zij sinds hun aankomst in België volledig geïsoleerd van de buitenwereld leefden en via hun werk wel degelijk contacten hadden buiten de Colombiaanse gemeenschap in België.

De Raad stelt vast dat verzoekers zich, wat het laattijdig karakter van hun verzoek om internationale bescherming betreft, in het verzoekschrift beperken tot het herhalen van hun eerdere verklaringen en in wezen stellen dat zij slecht geadviseerd werden door landgenoten en dat hun angst om gerepatrieerd te worden niet ongefundeerd was gezien het beleid van de commissaris-generaal ten aanzien van Colombianen. In zoverre dit er op neerkomt dat zij geen vertrouwen hadden in de asielinstanties, kan de Raad enkel vaststellen dat zij uiteindelijk toch een verzoek om internationale bescherming indienden en dat eerste verzoeker, gevraagd wat hen ervan overtuigde om het toch te doen antwoordt dat ze voortdurend schrik hadden van de politie om teruggestuurd te worden en dat zij een rustig leven in België wilden (notities PO eerste verzoeker, p. 11). Derde verzoeker verklaart dat hij aan zijn gezinsleden heeft gezegd dat ze een verzoek moesten doen omdat ze anders hun hele leven illegaal zouden blijven (notities PO derde verzoeker, p. 9), wat ook door tweede verzoekster wordt bevestigd. Dit lijkt er op te duiden dat de –overigens begrijpelijke – wens om uit de illegaliteit te geraken eerder dan hun vrees voor hun schuldeisers in Colombia hen ertoe aanzette om alsnog een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Gelet op het voorgaande, en mede gelet op de hierna vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in hun verklaringen, stelt de Raad vast dat *in casu* verzoekers geen goede redenen aanbrengen waarom zij zo lang hebben gewacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat deze vaststelling de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hen voorgehouden problemen, ondermijnt.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over de informele leningen die zij zouden hebben aangegaan, met name met betrekking tot de termijn binnen dewelke de geleende bedragen moesten worden terugbetaald. De bestreden beslissingen halen hieromtrent op goede gronden aan dat waar eerste verzoeker verklaart dat de eerste lening in wekelijkse schijven van 60.000 pesos moest worden terugbetaald (notities PO eerste verzoeker, p. 15-16), tweede verzoekster verklaart dat het verschuldigde bedrag na een maand in zijn geheel moest worden terugbetaald (notities PO tweede verzoekster, p. 12) en dat eerste verzoeker een interest van 20 % vermeldde voor de eerste lening (notities PO eerste verzoeker, p. 13, 15) en tweede verzoekster een interest van 40 % (notities PO tweede verzoekster, p. 12). Bovendien leggen eerste verzoeker en tweede verzoekster ook uiteenlopende verklaringen af over het door hen terugbetaalde bedrag voor de laatste lening van 2.000.000 pesos die zij aangingen. De bestreden beslissingen stellen hierover op goede gronden dat *“Wat de laatste vermeende lening betreft, waardoor jullie in de problemen gekomen zouden zijn, zegt u dat u van de geleende 2 miljoen peso's in totaal een 800.000 tot 900.000 Colombiaanse peso's zou hebben terugbetaald, namelijk gedurende zes weken een bedrag van 150.000 Colombiaanse peso's (CGVS, p. 17). Wederom geeft uw echtgenote een andere versie, zij beweert dat er van de laatste lening slechts twee keer een bedrag van 300.000 Colombiaanse peso's werd teruggegeven (CGVS M.A., p. 13-14).”* Verzoekers slagen er niet in deze pertinente motieven te weerleggen door louter te wijzen op het gegeven dat het evenementen van jaren geleden betreft en dat eerste verzoeker als vader van het gezin verantwoordelijk was voor de financiële organisatie waardoor hij de beste kennis van zaken had.

Daarmee gaan zij immers voorbij aan het feit dat de leningen die zij verklaren te zijn aangegaan de kern zijn van hun vluchtrelaas en de reden waarom zij verklaren Colombia te zijn ontvlucht. De vermelde tegenstrijdigheden betreffen essentiële aspecten van de modaliteiten van de terugbetaling van de lening alsook de gevraagde percentages en de hoogte van het terugbetaalde bedrag en kunnen naar het oordeel van de Raad niet worden beschouwd als details in hun vluchtrelaas. Dat het om feiten van vele jaren geleden gaat doet hieraan geen afbreuk. Indien verzoekers daadwerkelijk voor hun leven vrezen omwille van de niet terugbetaalde lening zoals zij verklaren, kan redelijkerwijze verwacht worden dat zij hierover consistente verklaringen afleggen.

Bovendien stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal vast dat, hoewel verzoekers verklaren dat zij het laatst geleende bedrag niet konden terugbetalen en om die reden bedreigd werden door hun schuldeisers zij er wel in slaagden om binnen de tijdspanne van enkele maanden drie vliegtickets te betalen voor eerste verzoeker, tweede verzoekster en vierde verzoekster terwijl derde verzoeker nog anderhalf jaar in Hispania blijft wonen en daarna ook naar België kan afreizen. Verzoekers bieden geen afdoende verklaring waarom zij ervoor opteerden om naar België af te reizen en derde verzoeker in Colombia achter te laten, terwijl zij voor de prijs van de vliegtickets allicht in staat zouden geweest zijn om zo niet het gehele verschuldigde bedrag, dan toch een groot gedeelte ervan terug te betalen en zo ervoor te zorgen dat zij allen, derde verzoeker inclusief niet meer zouden lastig gevallen worden door hun schuldeisers. Waar verzoekers verwijzen naar het *“bewijs van de aankoop vliegtickets”* (stuk drie verzoekschrift) om te stellen dat verzoeksters zus deze tickets volledig gefinancierd had en verzoekers zelf niets betaalden, kan de Raad, bij gebreke aan enige vertaling, enkel vaststellen dat het om een email gaat van tweede verzoekster aan haar advocaat en dat in het verzoekschrift geen verdere toelichting wordt gegeven, zodat dit geenszins als een objectief bewijs kan gelden dat haar zus inderdaad haar vliegtickets betaalde, zoals zij beweert. In tegenstelling tot wat verzoekers stellen in het verzoekschrift houdt dit motief van de bestreden beslissingen dus wel degelijk stand.

Voorts stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal tegenstrijdigheden vast tussen de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de fysieke aanval waarvan derde verzoeker het slachtoffer zou geweest zijn als gevolg van het niet tijdig terugbetalen van de derde informele lening. Zo situeert eerste verzoeker het incident op het einde van 2014 of 2015 terwijl tweede verzoekster en derde verzoeker uitdrukkelijk een precieze datum vermelden, met name 28 januari 2016. Eerste en derde verzoeker en tweede verzoekster verklaren allen dat hij daarna naar het ziekenhuis moest om zijn verwondingen te laten verwonden, maar waar eerste verzoeker verklaart dat ze hem gewoon de eerste hulp hebben toegediend (notities PO eerste verzoeker, p. 21) en tweede verzoekster stelt dat hij enkel naar de spoedopname is geweest en niet is opgenomen (notities tweede verzoekster, p. 15), verklaart derde verzoeker zelf dat hij wel degelijk de nacht heeft doorgebracht in het ziekenhuis en er anderhalve dag moest blijven (notities PO derde verzoeker, p. 14). Verzoekers slagen er niet in de pertinente motieven in de bestreden beslissingen met betrekking tot deze vastgestelde tegenstrijdigheden te weerleggen. Dat eerste verzoeker zelf alsook tweede verzoekster aangaf dat eerste verzoeker niet goed is met data, zoals zij aanhalen in het verzoekschrift, kan niet verklaren waarom eerste verzoeker niet alleen het voorval een jaar eerder situeert dan tweede verzoekster en derde verzoeker maar ook een zeer vage tijdsindicatie geeft (eind 2015, begin 2016) terwijl zowel tweede verzoekster als derde verzoeker een precieze datum vermelden. Ook de vertaalsubtiliteiten waarnaar verzoekers verwijzen ter verklaring van het feit dat enkel derde verzoeker vermeldt dat hij wel degelijk werd opgenomen in het ziekenhuis volstaan niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden met betrekking tot de ziekenhuisopname te verklaren en de geloofwaardigheid van hun verklaringen te herstellen. Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt immers dat de drie verzoekers dezelfde vraag werd gesteld, met name hoelang derde verzoeker in het ziekenhuis moest blijven en op geen enkele manier werd verwezen naar een opname in het ziekenhuis. Dat de drie verzoekers het woord *“opname”* verschillend zouden geïnterpreteerd hebben kan dus in geen geval verklaren waarom zij op dezelfde vraag dergelijke uiteenlopende antwoorden geven. De vastgestelde tegenstrijdigheden ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de beweerde fysieke aanval.

Waar verzoekers nog opwerpen dat de fysieke aanval op derde verzoeker de directe aanleiding was voor hun vertrek uit Colombia, hij zwaar toegetakeld was en zij er danig van geschrokken waren, kan de Raad slechts vaststellen dat derde verzoeker zelf, als enige van het gezin die beweerdelijk fysieke bedreigingen heeft ondergaan, nog anderhalf jaar na het beweerde incident in Colombia heeft verbleven zonder verder nog enig probleem te hebben ondervonden van de schuldeisers van verzoekers. In zoverre het de directe aanleiding voor het vertrek van eerste en vierde verzoeker en tweede verzoekster was, kan dit bezwaarlijk gelden voor derde verzoeker.

Uit diens verklaringen blijkt immers dat derde verzoeker zijn belagers na het incident niet meer heeft gezien en dat hij pas in januari 2018 uit Colombia vertrokken is nadat zijn tante van Hispania, waar hij bij haar verbleef, naar Medellin is verhuisd (notities PO derde verzoeker, p. 6). Verder verklaart derde verzoeker ook dat hij na het vertrek van zijn vader in Hispania verder bleef werken en onder meer stelt dat hij kippen en varkens kweekte en hij verder ook bleef voetballen, fietsen en in de natuur wandelen (notities PO derde verzoeker, p. 7). Waar verzoekers opmerken dat zij danig onder de indruk waren van het gebeuren, staat dit in schril contrast met derde verzoekers verklaringen over de manier waarop hij verder in Colombia verbleef na het beweerde incident en doet dit geen afbreuk aan de vastgestelde fundamentele tegenstrijdigheden over deze gebeurtenis die hen ertoe deed besluiten om hun land van herkomst te verlaten.

Tenslotte stelt de Raad vast, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekers niet aannemelijk maken dat hun schuldeisers na de aanval op derde verzoekers op zoek zouden geweest zijn naar eerste verzoeker en tweede verzoekster. De bestreden beslissingen stellen hierover op goede gronden het volgende *“Als laatste kan evenzeer worden toegevoegd dat er geen enkele indicatie kan worden vastgesteld dat de door u voorgewende belagers ook maar enigszins naar uw gezin op zoek zouden zijn geweest na de vermeende aanval op M., hetgeen wederom smet werpt op de algehele geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen. Ook na deze vermeende gebeurtenis betaalde u immers geen enkele geldsom aan de vermeende gewelddadige schuldeisers, de laatste keer dat u een bedrag neerlegde was immers in de zomer van 2014 (CGVS, p. 18). U en uw gezin bleven na de vermeende aanval op M., indien de tijdssituering van uw echtgenote en oudste zoon gevolgd wordt, nog gedurende een tweetal maanden wonen op hetzelfde adres in Itagüí waar jullie alreeds drie jaar woonden (CGVS p. 5-6, p. 10; CGVS M.A., p. 5). Jullie hebben de vermeende belagers echter op geen enkel moment nog gezien of gehoord, ook niet nadat u en uw zoon in maart 2016 naar Hispania verhuisden (CGVS, p. 21). Dat u en M. zich in Hispania gedeisd hielden en amper het huis verlieten, lijkt uit onderstaande vaststellingen weinig overtuigend. Het kadert niet in een logisch geheel dat de vermeende belagers, die jullie alreeds gedurende jaren zouden hebben bedreigd en uiteindelijk M. fysiek zouden hebben toegetakeld omwille van niet-betaalde bedragen, plotsklaps de vervolging definitief zouden staken zonder dat daar een aanwijsbare reden voor is. Indien men u en uw gezin werkelijk had willen treffen, dan dringt de vaststelling zich op dat zij daartoe in wezen alreeds alle mogelijkheid hadden, in casu quod non. Per slot van rekening blijkt dat uw gezin gedurende al die jaren dat er zich bedreigingen zouden hebben voorgedaan, in wezen een doorsnee alledaags leven leidde. Zo bleef uw vrouw tot enkele dagen voor haar vertrek uit Colombia aan het werk in het bedrijf waar ze alreeds gedurende drie jaar actief was (CGVS, p. 8; CGVS M.A., p. 6). Zij beleefde eveneens op normale wijze vrijetijdsbestedingen. Ook uw jongste zoon geeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan in Colombia in wezen een doornormale jeugd te hebben beleefd (CGVS L.A., p. 5-6). Hij ging tot enkele dagen voor zijn vertrek naar school (CGVS, p. 8), oefende wekelijks zijn hobby's uit en sprak af met zijn vrienden. Het mag tevens verbazen dat, indien uw gezin werkelijk het slachtoffer zou zijn geworden van constante bedreigingen, L.A. vaak simpelweg alleen of met vrienden zich te voet naar school begaf (CGVS L.A., p. 5-6). M. bleef eveneens steeds op een doodgewone wijze aan het werk, hij genoot daarenboven in zijn vrije tijd van wandelingen in de natuur en voetbal, ook na zijn verhuis naar Hispania en uw vertrek uit het land (CGVS M., p. 7). Daarbij dient te worden opgemerkt dat het uiterste verbazing mag opwekken dat u en uw echtgenote alreeds in 2016 Colombia verlieten en M. vervolgens gedurende bijna twee jaar alleen in Hispania bleef. Dat u uw zoon, die nota bene als enige gezinslid slachtoffer zou zijn geworden van een gewelddadige confrontatie naar aanleiding van de vermeende problemen, zonder ouders en broer zou achterlaten in de omgeving waar uw gezin zogenaamd vervolging dient te vrezen, doet uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze teniet. Zoals hierboven reeds aangehaald, bleek deze zogenaamde aanval immers voor jullie de directe vluchtaanleiding te zijn. Indien alle problemen zich werkelijk zouden hebben afgespeeld zoals u en uw gezinsleden ze wensen voor te stellen, dient te worden benadrukt dat het werkelijk op geen enkele manier kan overtuigen dat u en uw partner jullie zoon op dergelijke wijze verlieten. Dat jullie over onvoldoende financiële middelen beschikten om op hetzelfde moment met z'n vieren te reizen en M. zelf zou hebben voorgesteld om als laatste te vertrekken, biedt hiertoe geen verschoning (CGVS M.A., p. 18; CGVS M., p. 9).”* De Raad stelt vast dat verzoekers er niet in slagen deze pertinente motieven te weerleggen. Zij beperken zich immers tot het louter volharden in hun verklaringen en stellen verder in wezen dat zij dagelijkse routine ook na het incident met derde verzoeker aanhielden om niet in de kijker te lopen. Daarmee gaan zij gemakshalve voorbij aan de pertinente vaststelling in de bestreden beslissingen dat na het beweerde incident geen van de vier verzoekers noch de vermeende belagers van derde verzoeker noch hun schuldeisers nog gehoord of gezien hebben.

Hoe dan ook maken verzoekers geenszins aannemelijk dat, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan hun beweerde problemen, *quod non*, deze problemen die dateren van 2015 en begin 2016, nog steeds actueel zouden zijn en dat zij tot op heden gevisieerd zouden worden door hun beweerde schuldeisers.

Waar verzoekers nog stellen dat dit dossier vier verzoekers betreft die elk hun eigen perspectief hebben en de verschillen in hun verklaringen niet meteen als tegenstrijdigheden moeten worden gezien, wijst de Raad er op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden loutere feitenkwesaties betreffen zodat het feit dat verzoekers vier verschillende personen zijn met *“een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen”* niet dienstig is ter verklaring van de hierboven vastgestelde uiteenlopende verklaringen. Door zich in het verzoekschrift te beperken tot het minimaliseren van deze tegenstrijdigheden tussen hun verklaringen, weerleggen verzoekende partijen geenszins de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden, die steun vinden in de administratieve dossiers, en bieden zij er evenmin een afdoende verklaring voor.

De Raad kan verzoekers volgen waar zij stellen dat hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken als zouden zij om economische redenen Colombia verlaten hebben als dusdanig kunnen verwijzen naar hun problemen omwille van de informele leningen. Dit doet evenwel geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en hun ongeloofwaardig bevonden verklaringen over hun beweerde problemen in Colombia omwille van de informele leningen die zij beweerdelijk aangingen.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet niet voldaan zijn en dat verzoekers het voordeel van de twijfel niet kan gegund worden. Verzoekers' betoog met betrekking tot de toepassing van het voordeel van de twijfel onder verwijzing naar arresten van de Raad, nog daargelaten dat de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de arresten geen precedentwerking hebben, is dan ook niet dienstig.

Indien, zoals *in casu*, de voorgehouden vervolgingsfeiten niet geloofwaardig zijn bevonden is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingdefinities niet langer noodzakelijk.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het begrip *“reëel risico”* wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekers geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico lopen in Colombia.

7.3. In zoverre verzoekers zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij hun voorgehouden vrees niet aannemelijk maken, noch aantonen dat zij geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers brengen verder geen andere persoonlijke elementen of omstandigheden aan op basis waarvan in hun hoofde kan worden aangenomen dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In het arrest *CF, DN tegen Bundesrepublik Deutschland*, heeft het Hof van Justitie verder interpretatie gegeven aan het begrip *“ernstige en individuele bedreiging”* in de zin van artikel 15, onder c), van de Kwalificatierichtlijn in het geval van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict waarin een burger niet specifiek wordt getroffen op grond van elementen die eigen zijn aan zijn persoonlijke situatie. Het Hof oordeelde dat het criterium waarbij de vaststelling dat er sprake is van een *“ernstige en individuele bedreiging”* veronderstelt dat *“het aantal slachtoffers dat reeds is vastgesteld een bepaalde drempel bereikt ten opzichte van de gehele bevolking in het betrokken gebied, stellig relevant kan worden geacht om uit te maken of er van een dergelijke bedreiging sprake is”* (HvJ 10 juni 2021, C-901/19, *CF, DN tegen Bundesrepublik Deutschland*, punt 31); maar dat deze vaststelling anderzijds niet het enige criterium kan zijn. Het Hof wees er op dat *“het ontbreken van een dergelijke vaststelling op zich niet [kan] volstaan om het risico van een dergelijke bedreiging in de zin van deze bepaling systematisch en onder alle omstandigheden uit te sluiten”* (punt 33). Verder oordeelde het Hof in dit arrest dat om te bepalen of er sprake is van een *“ernstige en individuele bedreiging”* in de zin van deze bepaling *“alle relevante omstandigheden van het concrete geval, met name die welke de situatie in het land van herkomst van de verzoeker kenmerken, globaal in aanmerking worden genomen”* (punt 40). Het preciseerde daarbij dat ook met volgende elementen kan worden rekening gehouden die in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn: *“onder meer de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten en de duur van het conflict, (...) alsook met andere elementen, zoals de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld, de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugzending naar het betrokken land of gebied en het eventueel opzettelijke geweld dat door de strijdende partijen wordt uitgeoefend tegen burgers”*.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *Colombia: veiligheidssituatie* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.*

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten.

Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

Volgens hun verklaringen zijn verzoekers afkomstig uit Medellín en hebben tweede verzoekster en vierde verzoeker daar tot voor hun vertrek naar België verbleven hebben eerste en derde verzoeker betreft in Hispania vanaf maart 2016 tot hun respectievelijk vertrek naar België in Hispania verbleven.

De Raad merkt op dat bovenstaande analyse, met name dat het gewapend conflict tussen de rebellengroepen en de regering zich hoofdzakelijk afspeelt op het platteland en dat het geweld in de steden, zoals Medellín, vooral gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit, wordt bevestigd door de door verzoekende partijen bijgebracht artikels en rapporten. Het rapport *“Colombie : information sur les Forces armées révolutionnaires de Colombie (Fuerzas Armadas Revolucionarias de Colombia - FARC), y compris la démobilisation d'anciens combattants; les groupes dissidents, y compris le nombre de combattants, les zones d'opération, les activités et l'intervention de l'État (2016-avril 2018)”* van Immigration and Refugee Board of Canada van 18 april 2018 maakt melding van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid en rapporteert over de demobilisering van de FARC en de dissidente groepen en over de invulling van het machtsvacuüm door andere gewapende groeperingen. Het rapport van Amnesty International van 2017/2018 stelt dat ondanks de ondertekening van het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse regering het gewapend conflict voortduurt in voormalig territorium van de FARC, waarbij vooral Afro-Colombianen, landbouwgemeenschappen en de inheemse bevolking risico lopen. Dit ligt in de lijn van de voorgaande vaststellingen. Het artikel *“Colombie : où en est l'accord de paix avec les FARC qu'Ivan Duque veut réviser ?”* van Le Monde van 18 juni 2018 beschrijft de wijzigingen die de nieuwe president Ivan Duque aan het vredesakkoord tussen de FARC en de Colombiaanse overheid wil aanbrengen. De artikels *“Colombie: les FARC menacent de reprendre les armes”* van France Inter van 24 mei 2018 en *“Pourquoi les FARC envisagent de reprendre les armes en Colombie ?”* van Les Inrockuptibles van 25 mei 2018 berichten eveneens over de plannen van Ivan Duque om de akkoorden te herzien en speculeren over de mogelijke gevolgen hiervan. Het artikel *“Colombia Struck a Peace Deal With Guerrillas, but Many Return to Arms”* van The New York Times van 18 september 2018 handelt over de dissidente FARC-leden die het vredesakkoord hebben geweigerd. Ook deze artikels stemmen overeen met de hoger aangehaalde informatie. De Raad stelt vast dat uit de in het verzoekschrift aangebrachte landeninformatie niet kan blijken dat de bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie in Colombia niet langer correct zou zijn of dat de commissaris-generaal uit de beschikbare informatie de verkeerde conclusies zou getrokken hebben.

Nog daargelaten het gegeven dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen bindende precedentenwerking hebben, kan verzoeker zich verder niet dienstig beroepen op arresten die de Raad in 2007 en 2012 heeft gewezen om de vernietiging van de bestreden beslissingen te rechtvaardigen, aangezien nu recentere landeninformatie voorligt en de beoordeling van de veiligheidssituatie in Colombia in de geciteerde arresten betrekking hebben op de situatie zoals zij zich voordeed in Colombia in 2007 en 2012 en dus niet langer actueel is.

In zoverre verzoekers betogen dat de veiligheidssituatie ook regionaal onderzocht moet worden, blijkt uit de bestreden beslissingen dat deze een beoordeling inhouden van situatie in de departementen die gekenmerkt worden door een gewapend conflict. Voor zover daarbij verwezen wordt naar het aantal confrontaties tussen overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling en de vaststelling dat het aantal burgerslachtoffers en dat daaruit blijkt dat het aantal burgerslachtoffers in verhouding tot het bevolkingsaantal zeer beperkt blijft, houden deze beslissingen

ook rekening met de gebruikte methodes zoals het plaatsen van landmijnen, het groot aantal ontheemden dat hierdoor veroorzaakt wordt alsook het feit dat de bevolking wordt blootgesteld aan afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid en gedwongen rekrutering. Hieruit blijkt dat in de beoordeling van de veiligheidssituatie, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te beweren, niet enkel rekening werd gehouden met het aantal doden en gewonden.

Waar verzoekers nog betogen dat de veiligheidssituatie in de steden sterk verband houdt met het conflict in de regio kan de Raad slechts vaststellen dat het door verzoekers aangehaalde citaat besluit dat hoewel het gewapend en crimineel geweld een impact heeft op de stedelijke centra uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat *“confrontaties tussen gewapende groepen amper burgerslachtoffers maken” zodat ook hieruit niet kan blijken dat de steden gekenmerkt worden door willekeurig geweld.* Verzoekers’ theoretische betoog met betrekking tot de interpretatie van gewapend conflict door het Hof van Justitie, de Advocaat-Generaal Mengozzi en het UNHCR is verder niet dienstig, nu hieruit enkel kan blijken dat het Hof van Justitie heeft geoordeeld het internationale humanitaire recht en de subsidiaire-beschermingsregeling van de richtlijn verschillende doelen nastreven en duidelijk los van elkaar staande beschermingsmechanismen instellen, dat de term gewapend conflict bij het ontbreken van een definitie ervan in de richtlijn, volgens vaste rechtspraak van het Hof moet worden bepaald in overeenstemming met de in de omgangstaal gebruikelijke betekenis ervan, met inachtneming van de context waarin het wordt gebruikt en de door de regeling waarvan het deel uitmaakt beoogde doelstellingen en volgens het Hof het begrip *“binnenlands gewapend conflict”* een situatie betreft *“waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden”* (Diakité, punt 28). Dit doet geen afbreuk aan de bovenstaande vaststelling dat in de (groot)steden in Colombia geen sprake is van een gewapend conflict en dat het geweld er gekenmerkt wordt door gemeenrechtelijke criminaliteit en niet willekeurig van aard is.

Ook de door verzoekers bij aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie kan niet tot een andere conclusie leiden. Het geciteerde rapport van Human Rights Watch *“World Report. Country Chapters – Colombia”* van 2021 bevestigt dat in 2020 burgers in verschillende delen van Colombia werden geconfronteerd met mishandeling door paramilitaire groeperingen, ELN en Farc dissidenten en dat er 26.000 doden werden geteld als gevolg van de COVID-pandemie. Het artikel van france 24 vermeldt dat het land ook na de vredesakkoorden geconfronteerd wordt met geweld en dat volgens de JEP vele personen het risico lopen op bedreigingen, moord verdwijningen en ontvoeringen en andere aanvallen. Dit ligt in de lijn van de bovenvermelde landeninformatie. Waar verzoekers verder nog een aantal internetartikels (Crisis 24. Garda.com: *Colombia: Military deployment en curfew continue in Cali as of May 29 in response to unrest*; Colombias national strike inequality and legitimacy crisis drive unrest en Reliefweb.int: *Colombia: Pandemic gloom and police violence leave Colombiaturmoil*) citeren met betrekking tot de sociale onlusten in Colombia naar aanleiding van een controversiële belastinghervorming die ondertussen weer werd ingetrokken door de regering van President Duque en de gewelddadige reactie van de Colombiaanse autoriteiten tegen betogers met een aantal gewonden en doden tot gevolg; kan de Raad slechts vaststellen dat hieruit blijkt dat er sprake is van sociale onlusten en hardhandig optreden van de autoriteiten met slachtoffers tot gevolg maar dat hieruit niet kan blijken dat in Colombia actueel voor burgers een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van hun leven of persoon al gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8. Met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in rechte als in feite gemotiveerd zijn. Uit het betoog van de verzoekers blijkt dat zij de motieven van deze beslissingen kennen en begrijpen. Zij zijn er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

9. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 4, lid 3 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 13 van het EVRM stelt de Raad vast dat dit niet verder ontwikkeld wordt in het verzoekschrift en dat verzoekers niet aanduiden hoe deze bepalingen concreet geschonden zouden zijn door de bestreden beslissingen zodat beide onderdelen van het middel niet ontvankelijk zijn ((RvS, nr. 165.291 van 29 november 2006; RvS, nr. 163.900 van 20 oktober 2006; RvS, nr. 115.139 van 28 januari 2003; RvS, nr. 119.398 van 15 mei 2003; RvS, nr. 106.104 van 26 april 2002).

10. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers op het CGVS werden gehoord. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers' land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekers aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissingen. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissingen en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekers niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met de rolnummers RvV X, RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET